

community

Novoapostolska Crkva širom svijeta

03/2024/HR

Odlazak na službu Božju

Uvod
Zašto idemo na službu Božju?

Služba Božja:
Svakome je dano na volju
da prođe kroz vrata koja
su Isus Krist

Crkveni nauk:
Istinska vjera ima budućnost

Novoapostolska Crkva
International

Zašto idemo na službu Božju?

Kad god se okupimo na bogoslužju, izražavamo svoju želju i odlučnost da budemo s Kristom.

Tijekom tjedna se svatko od nas zatekne u različitim situacijama. No nedjeljom se okupljamo na službi Božjoj da bismo javno posvjedočili: „Želim biti s Isusom.“

I to onda kažemo sebi, svom susjedu, a kažemo to i đavlu. Također svjedočimo i ispovijedamo da pripadamo Kristu i želimo svoj život voditi po uzoru na njega. Mnogo će se toga desiti u jednome tjednu, a đavao će koristiti te događaje da nas udalji od Boga. No mi ćemo se nakon toga okupiti na službi Božjoj da bismo jasno rekli: „Ne, mi uvijek iznova tražimo bliskost i zajedništvo. Čini što god želiš, no ne možeš nas podijeliti. Želimo biti zajedno u Kristu i zajedno ući u kraljevstvo Božje.“

I svaki put kad Bog vidi tu želju i odlučnost, kad vidi da tražimo tu blizinu i da želimo biti s Kristom, daje nam poseban blagoslov: daruje nam svoj mir i svoju snagu.

Srdačan pozdrav

Jean Luc-Schneider

Svakome je dano na volju da prođe kroz vrata koja su Isus Krist

Topla dobrodošlica u japanskom gradu Tami, gdje je veleapostol Jean-Luc Schneider 11. kolovoza 2023. godine slavio službu Božju

Ivan 10, 9

„Ja sam vrata. Kroza me tko uđe, spasit će se: i ulazit će i izlaziti i pašu nalaziti.“

Draga braćo i sestre, iskreno smo zahvalni našem nebeskom Ocu što nam je omogućio da se jutros ovdje okupimo. Radujem se što mogu s vama slaviti ovu službu Božju. Ovom prilikom želim izraziti duboko poštovanje i zahvalnost za vašu vjernost i rad. Za trud koji neprestano ulažete za vlastito spasenje te za vaše služenje Crkvi. Iskreno, obavljate velik posao kao učenici, kao sluge Gospodnje, i potpuno sam uvjeren da će Gospodin dovršiti sve ono što činite za svoje spasenje i za Crkvu. Posve sam uvjeren u to da će Isus dovršiti djelo koje je započeo u vama i u ovoj zajednici.

Naša je biblijska riječ dio poznatog poglavlja iz Svetog pisma. Ovdje se Isus predstavlja kao dobri pastir. No kaže još i „Ja sam vrata.“ Pomalo je to komplicirano jer se ove dvije slike isprepliću. Govori kako je pastir stada, a kaže i da je vrata ovčinjaka. Pojednostavit ćemo i danas ćemo se baviti vratima, a ne pastirom.

Isus kaže da on predstavlja vrata k spasenju, vrata koja vode u blaženstvo. Ovo važan Isusov nauk temelj je naše kršćanske vjere. Spasenje znači ulazak u kraljevstvo Božje i vječno zajedništvo s Bogom. Da bismo to postigli postoji samo jedan način, a to je vjera u Isusa Krista. Moramo vjerovati da je on Sin Božji koji je sišao na zemlju. I treba vjerovati u njegovu žrtvu sa spoznajom da bez njegove žrtve čovjek ne može biti spašen. Treba vjerovati u njegov nauk, u evanđelje. To znači da nije dovoljno reći kako vjerujemo da je to istina. Čovjek mora svoj život temeljiti na evanđelju i vjerovati da će se Gospodin vratiti da nas uzme k sebi. Bez njega ne možemo ući u kraljevstvo Božje. Samo oni koji vjeruju i slijede Isusa Krista mogu imati zajedništvo s Bogom. Isus predstavlja vrata i uistinu nema drugih vrata doli samoga Isusa.

Isus nam omogućava
ulazak u kraljevstvo
Božje

Zatim kaže da će onaj koji u njega vjeruje ulaziti i izlaziti. Ovom se slikom opisuje sloboda koju kršćani imaju. Vjerom u Isusa Krista, Svetim krštenjem u vodi i Svetim zapečaćenjem vjernik se oslobađa vladavine grijeha. Po Isusu Kristu postigao je slobodu. I to nije teorija. Za nas je to jako važno i značajno jer Isus vjernicima govori: „Evo, otvorio sam pred tobom vrata kojih nitko zatvoriti ne može.“ (Otkrivenje 3,8). Svatko tko je kršten vodom i u Duhu može ući u kraljevstvo Božje i nitko to ne može spriječiti. Niti jedan čovjek, nikakva sila, niti jedan duh ne može zatvoriti ta vrata. Ovo čak znači da naše spasenje ovisi o nama samima. Svatko tko je kršten u Kristu ima slobodu i priliku da uđe u kraljevstvo Božje.

A sve je na nama. O nama ovisi kakvu ćemo odluku donijeti. To znači da ne možemo reći: „Žrtva sam zloga. Bio je toliko napastan da nisam uspio ostati vjeran.“ Ne, nitko ne može ta vrata zatvoriti. Ako je netko kriv, onda smo to mi sami jer smo odlučili ne proći kroz ta vrata. Ovo je jedno od najvažnijih mjesta u evanđelju.

Ako, dakle, slijedimo poziv Isusa Krista i ako smo kršteni, slobodni smo i možemo biti spašeni ako to želimo.

To samo o nama ovisi. Tako je utješna spoznaja da će nam Bog u tome pomagati dok god želimo ostati vjerni. To je sloboda vjernika. A zatim Isus govori: „Kroza me tko uđe,...ulaziti će i izlaziti i pašu nalaziti.“ Dakle, da bismo našli hranu, moramo proći kroz ta vrata, proći kroz Isusa Krista. I mislim da je tako i u Japanu, jednako kao i bilo gdje u svijetu. Postoji čitav niz teorija i doktrina. Sve se one natječu s evanđeljem. No nije zadaća veleapostola Novoapostolske crkve da te doktrine odobri ili da kaže: „Ova je dobra, ona nije dobra.“ Mnogo je teorija o tome kako postati bogat i sretan u životu, kako postati pametan i uspješan. I poprilično sam siguran da se nikada ne bismo usuglasili ako bismo o tim temama razglabali. Svatko ima neku svoju predodžbu o tome kako se u životu postaje sretan.

Što je bogatstvo? U čemu je sadržano? Nekima je to novac, drugima obiteljska sreća. A opet je tamo nekima bogatstvo nešto sasvim deseto. O tome definitivno ne odlučuju niti Isus niti Crkva. Ali kada je u pitanju naše spasenje, jedini put u kraljevstvo Božje je kroz vrata Isusa Krista. To znači na način da slijedimo njegovo evanđelje. Dakle, kada je riječ o našem privatnom životu, možemo činiti što nas je volja. No ako želimo ući u kraljevstvo Božje, preostaje nam slijediti samo jedan put na kojem nalazimo hranu koja nam je potrebna, a to je evanđelje Isusa Krista. Svi koji vjeruju ulaziti će i izlaziti na vrata koja su Isus Krist

i tako naći hranu koja im je potrebna za spas duše. To su vrata koja vode u Božje kraljevstvo. Jer mi, unatoč svim svojim nastojanjima, ne možemo sami zavrijediti da uđemo u kraljevstvo Božje.

Da bismo prispjeli u Božje kraljevstvo, moramo postati poput Isusa Krista. On je prvi čovjek, prvo ljudsko biće koje je ušlo u ovo kraljevstvo. Stoga i mi imamo samo jednu jedinu mogućnost, a to je da postanemo poput njega. No sami to ne možemo postići. Mi smo tek jadni grešnici i ne možemo biti savršeni kao što je to bio Isus Krist. Stoga svu svoju nadu polažemo u milost koju će nam udijeliti o svom ponovnom dolasku. Time ujedno zauzimamo ispravan pristup. Dakle, jedini način da uđemo u njegovo kraljevstvo je da Isus nama, koji smo mu zdesna (Matej 25,34), udijeli svoju milost. Bez njegove milosti nećemo uspjeti. Jer on je vrata.

Možda za kraj još jedna misao na temu spasenja. On je vrata, on će biti sudac. O svom će ponovnom dolasku odlučiti tko će ući u Božje kraljevstvo i kome će udijeliti tu milost. On će odvagati naše odluke, naše težnje i našu odlučnost. Neće obraćati pozornost na naše grijeh, već na našu krivnju. Preispitati će našu ljubav i našu vjeru. I bit će jedini koji će odlučiti o tome hoće li nas prihvatiti ili ne. Zanimarite ono što ljudi o vama govore. Ne brinite se zbog svega onoga što misli većina. To nam je sve svejedno.

Molim vas, uđite kroz vrata molitve

Sve drugo je nevažno. Nevažno je čak i što vaši apostoli o vama misle. Jer i duhovnici su samo ljudi. Imaju svoje predodžbe, na njih utječu specifične kulture iz kojih dolaze. Jedino je Isus Krist važan. On je sudac. Ne brinite se, neće pitati niti veleapostola za savjet koga da uzme, a koga ne. Nekima je to utješno. On gleda našu ljubav, našu iskrenost i našu želju za spasenjem. Jedino je on vrata spasenja, nitko drugi. Da bismo bili spašeni, moramo proći kroz vrata Isusa Krista. Moramo u njega vjerovati.

No mi smo slobodna bića. Svaki put iznova donosimo odluku hoćemo li proći kroz ta vrata. Ništa i nitko nas ne može zaustaviti ako želimo prispijeti u kraljevstvo Božje. Odluka je na nama. Jedini način na koji dobivamo hranu koja nam je potrebna za ulazak u kraljevstvo Božje jest kroz Kristov nauk koji nam pruža kroz apostolat i Svetu večeru. Jer Isus je rekao: „Tko blaguje tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni.“ Znači, da bismo se

spasili, moramo proći kroz ova vrata navještaja evanđelja i slavlja Svete večere. Nemojmo se brinuti, svoju nadu polažemo u milost koju će nam udijeliti o svom ponovnom dolasku. I svejedno nam je što drugi misle. Računa se samo ono što misli Isus Krist.

Poanta je, dakle, sljedeća: Isus je vrata koja vode u spasenje. Naveo bih još jedan aspekt. Isus bi trebao biti i vrata kroz koja hodimo u svom svakodnevnom životu.

Okružni apostol Edy Isnugroho (Jugoistočna Azija) govorio je o tome kako se odlučio za Boga

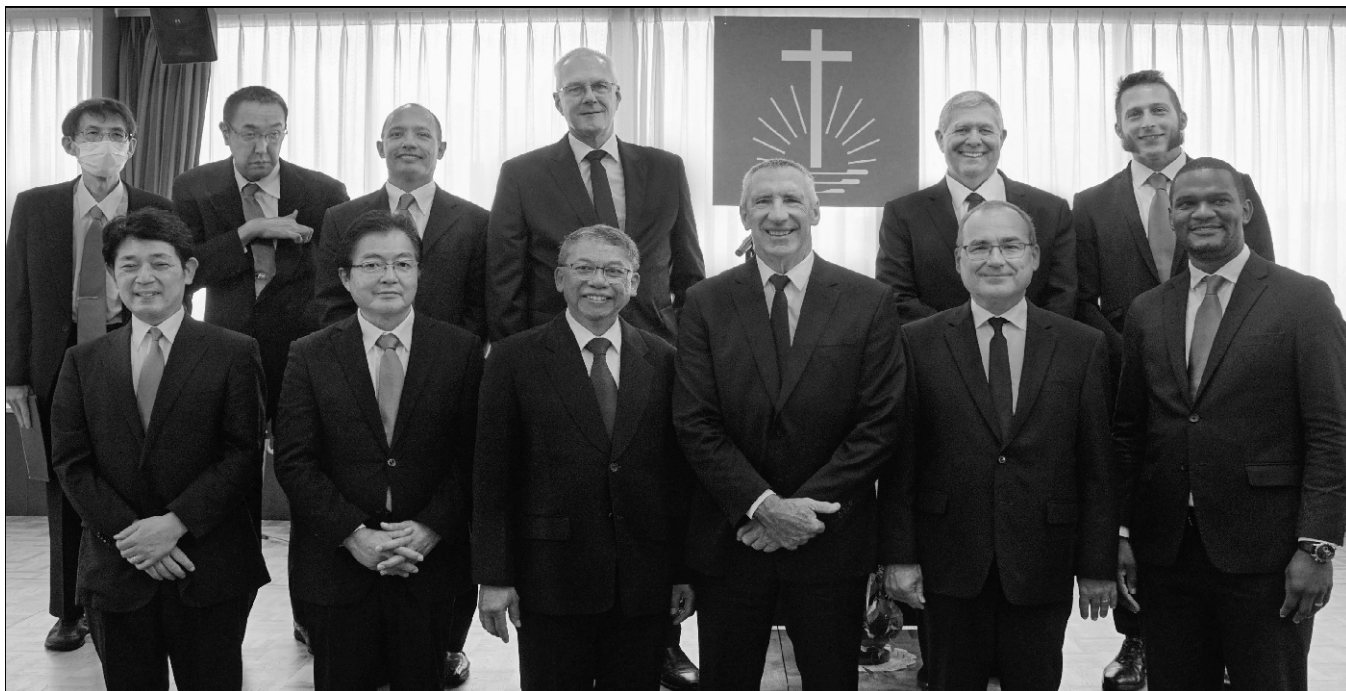
Znate i sami da se ponekad zateknemo u situacijama koje nam se čine bezizlaznima. Bude nam teško, čini nam se da se nalazimo u slijepoj ulici. I ne znamo kako izaći. Kad dođu takvi trenutci, poslužimo se Isusom kao vratima. Što to konkretno znači? Kad smo u kušnjama ili teškim situacijama, trebamo biti svjesni da je konačno i pravo rješenje ponovni Kristov dolazak. Bog nas želi spasiti. On nas želi osloboditi svih teškoća i svih nevolja i primiti nas u svoje kraljevstvo.

Normalno je da ga molimo za pomoć kada dođu teškoće. No pogledajmo pobliže Isusa kao vrata spasenja. Njegova se pomoć prije svega vidi u osiguravanju našega ulaska u kraljevstvo Božje unatoč ovim nevoljama. To je njegova pomoć. Kada smo mi sami bolesni ili su bolesni naši muž, žena ili djeca, sasvim je normalno da kažemo: „Gospodine, pomози!“ Nadamo se pomoći. Bog će ponekad uslišati naše molitve, a ponekad neće. Da budem iskren, zaista nemam pojma zašto u nekom slučaju molitve usliša, a u drugom slučaju ne. Ali iz vlastitog vam iskustva govorim da uvijek pruža onu pomoć koja je duši potrebna da bi ostala vjerna bez obzira na kušnje i teškoće. Nemojmo to smetnuti s uma.

Znači, Božja je pomoć prvenstveno u njegovoj pomoći da ostanemo vjerni. Kad je Isus hodao zemljom, i sam se zaticao u bezizlaznim situacijama. I znakovito je da je, takoreći svaki put, koristio ista vrata. Povlačio bi se u osamu i molio svome Ocu. I taj mu je prolazak kroz vrata molitve svaki put pomogao. Budući da se molio, dobio je pomoć, utjehu i mudrost koje je trebao da može ići dalje.

Braćo i sestre, kada se nađete u teškoj situaciji, kada vam se čini da nema rješenja, nema izlaza, molim vas da prođete kroz vrata molitve. Prolazak kroz ova vrata uvijek se isplati. Molitva uvijek pomaže. Svoje ćemo probleme riješiti ako prođemo kroz vrata koja su Isus Krist. Ostanimo vjerni i živimo u skladu s njegovim zapovijedima. Znam da to propovijedam skoro svake nedjelje. I nisam se umorio od ponavljanja ove istine. Svijet nam danas nudi brojna vrata kroz koja možemo proći kako bismo iza sebe ostavili poteškoće. Gledano ljudski, ta su vrata rješenja. Riječ je o rješenjima za naše ovozemaljske situacije i probleme. Ali njihovom primjenom u opasnost dovodimo svoje spasenje. Nemojmo prolazi kroz ona vrata zbog kojih više nećemo obdržavati Božje zapovijedi. Uvijek vršimo zapovijedi, bez obzira na situaciju u kojoj se nalazimo. To su mala vrata i težak put. No najvažnije je naše spasenje. Budući da želimo biti spašeni, nemojmo se zadovoljiti drugim vratima. Moramo biti svjesni činjenice da nam se to u stvarnosti vrlo lako desi, na primjer ako izgovorimo malu laž, nakon čega sve postane lakše. Potrudimo se da koristimo samo vrata zapovijedi Božjih.

Raspeće je za Isusa svakako bilo slijepa ulica. Nije mogao razumjeti volju svog Oca. I za njega su postojala samo jedna vrata koja su ostala otvorena, a to je bilo povjerenje u Oca. Reći ću svojim riječima: „Bože, ne razumijem te. Zašto si me napustio? Ali vjerujem ti. Predajem ti se i prihvaćam tvoju volju.“ Braćo i sestre, ovo je u mnogim situacijama jedina mogućnost koju imamo da bismo izašli iz slijepe ulice.

Samo prihvatimo da Božje postupke ne možemo razumjeti. I zato je jedini način na koji možemo nastaviti živjeti svoj život da vjerujemo Bogu iako ga ne razumijemo, i ne postavljati pitanja. I sam sam to doživio i zato znam da nije lako proći kroz ta vrata. No to je najbolji put da čovjek izađe iz teške situacije.

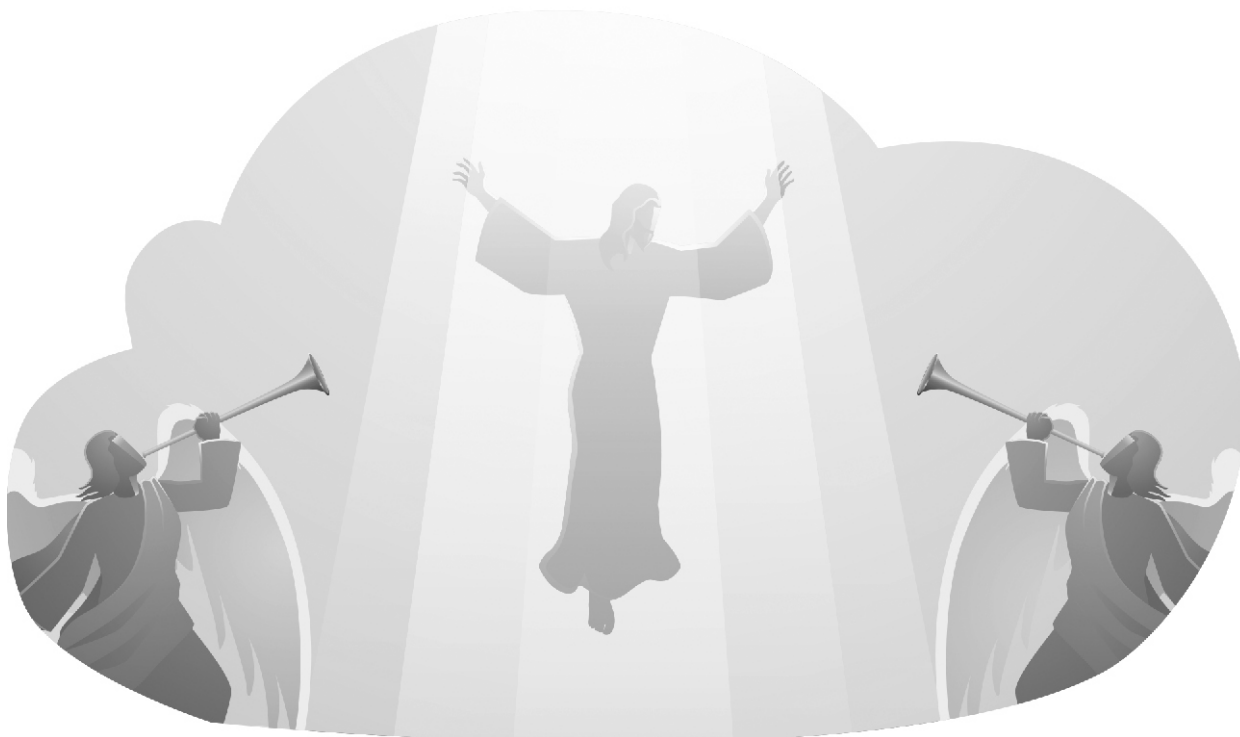
Postoje još jedna vrata, a to su vrata ljubavi prema bližnjemu. Isus je često prolazio kroz ta vrata. Sjetite se učenika koji su ga iznevjerili. Isus je prošao kroz vrata opraštanja. To je bilo rješenje tog problema. Prođimo i mi kroz vrata opraštanja. Ako nekome oprostimo, možemo biti sigurni da smo donijeli dobru odluku. Ne možemo nikada pogriješiti kada oprostimo. Idite kroz ta vrata ljubavi prema bližnjima i činite dobro, nemojte na zlo uzvraćati zlom. Mnogima je normalno osvetiti se kada ih netko uvrijedi ili povrijedi. Osveta je jednostavan način. Prođimo radije kroz ona druga vrata koja su uža, ali za nas bolja, i na zlo odgovorimo dobrim. Ta nas vrata uvode u kraljevstvo Božje i izvode iz teških situacija.

Isusova vrata su vrata ljubavi prema bližnjemu. I sam je na koncu svoga života prošao kroz ta vrata. Želio se vratiti k svome Ocu. Ali nije htio poći sam. Nije zaboravio na nas i na svoje bližnje. Pobrinuo se čak za onoga zločinca koji je s njim visio na križu.

Pobrinuo se za svoje drage, za Mariju i Ivana. A molio se za one koji su ga razapeli. I umro je za nas. Nije htio kroz vrata spasenja proći sam. Želio je da pođemo s njim. Krenimo i mi tim putem, prođimo kroz ta vrata, ne tražimo Božju pomoć samo za sebe. Nemojmo biti egoistični. Što god se u našim životima dešavalo, brinimo se uvijek i svoje bližnje. Prizovimo si u svijest da ne želimo samo svoje spasenje. Želimo da se s nama i drugi spase. Isus nas je spasio i zato i mi želimo proći kroz njegova vrata. I tako ćemo primiti blagoslov svaki put kada prođemo kroz njegova vrata.

SREDIŠNJA MISAO

Isus Krist je vrata kroz koja ulazimo u svoje spasenje. Oslobađa nas od zla, hrani nas i daje nam milost. Kada nas snađu kušnje, povedimo se za Isusovim primjerom.

Istinska vjera ima budućnost

„Ali kad Sin Čovječji dođe, hoće li naći vjere na zemlji?“ (Luka 18,8)

Isus se sasvim sigurno nije pribojavao da neće biti nikoga tko bi u njega vjerovao kada ponovno dođe. Imao je potpuno povjerenje u Boga i znao je da će budućnost biti u skladu s planom spasenja. Postavljajući ovo pitanje, Isus je jednostavno želio naglasiti važnost koju će dati vjeri prilikom svog ponovnog dolaska. Da bismo ušli u Kraljevstvo nebesko kao prvina, neće biti dovoljno nanovo se roditi iz vode i Duha, već moramo biti ispunjeni istinskom vjerom!

Vjera u riječ

Moramo vjerovati u Isusa Krista da bismo bili spašeni. Sin Božji je sišao na zemlju kako bi nama pružio život vječni. Vjera u Krista sadrži vjeru u naše uskrsnuće, u vječno zajedništvo s Bogom i u novo stvorenje. Bez eshatološke dimenzije kršćanska vjera gubi razlog za svoje postojanje. Nažalost, vječni život ponekad za kršćane igra sporednu ulogu. Isus Krist je za neke tek netko tko može riješiti njihove probleme. Za druge je moralni standard, a njegov nauk je, između ostalog, smjernica kako činiti dobro.

Vjera u Boga sastoji se od bezuvjetnog povjerenja u njegovu riječ. Adam i Eva su pali u grijeh jer nisu vjerovali Božjoj riječi. Abraham je bio blagoslovljen jer je vjerovao, iako nije vidio. Zahariju, oca Ivana Krstitelja, ukorio je anđeo, a Tomu je ukorio Isus jer njih dvojica nisu mogli vjerovati ako ne vide. Vjerovati također znači držati se božanske istine, premda ju razumski ne možemo shvatiti. Bog ne traži od nas da napustimo svo ljudsko znanje. Ali on nam nudi da slijedimo put vjere koji nam omogućava pristup istinama koje su izvan ljudskog poimanja.

Vjera u ponovni Kristov dolazak

Jasno je da moramo vjerovati u Kristov ponovni dolazak da bi nas Krist, kada ponovno dođe, prihvatio! Nažalost nisu svi uvjereni da je tomu tako. Nemali dio kršćanskog svijeta Kristov ponovni dolazak više ne shvaća kao stvaran događaj, kao božanski zahvat do kojeg dolazi u određenom povijesnom času, već jednostavno kao

duhovni proces koji se odvija u svakom vjerniku. Oni koji zastupaju takav stav drže utopijom zamisao da će ljudi koji žive na zemlji odjednom biti uzneseni u nebo. Odlučno se protivimo takvom shvaćanju. Začetnik utjelovljenja Sina Božjega, uskrsnuća Isusa Krista i njegova uzašašća na nebo, može također ostvariti uskrsnuće mrtvih, preobrazbu živih i njihovo uznesenje Gospodinu!

Da bi bila istinska, vjera u Kristov ponovni dolazak mora se temeljiti isključivo na njegovoj riječi, a ne na znakovima. Starozavjetni su proroci vrlo detaljno predvidjeli Spasiteljevo rođenje i djelovanje. Ipak, ispunjenje ovih proročanstava nije pobudilo vjeru među Židovima. S druge su pak strane oni koji su povjerovali u Isusovu riječ, kasnije shvatili da se dogodilo sve što su proroci predvidjeli.

U Bibliji se na više mjesta spominje ponovni Gospodinov dolazak, no bilo bi nerazborito, na temelju ovih predviđanja, pokušavati odrediti kada će nastupiti ponovni Kristov dolazak ili pokušati opisati kako će se to dogoditi. U sadašnjem je trenutku važno vjerovati u to obećanje. Kada se pojavi, prvijenci će moći reći: “Uistinu, sve se dogodilo upravo onako kako nam je Bog rekao!”

Vjera na kušnji

Odlučan u nakani da nas odvoji od Boga, zli nastoji uništiti naše povjerenje u riječ Božju. Tako je postupio u raju s Adamom i Evom, tako je kušao Isusa u pustinji. I nas tako napada, naročito kada smo u problemima te nastoji postići da posumnjamo u riječ Božju.

Bog dopušta takve kušnje jer one mogu pridonijeti našem spasenju. Bog je sveznajući, ne treba nas iskušavati da bi razlučio našu vjeru ili odabrao one koji će biti spašeni. Smisao kušnji koje Bog dopušta jest da sami prosudimo snagu svoje vjere, postanemo svjesni svojih ograničenja i provedemo potrebne prilagodbe.

Taj se proces može promatrati tijekom cijele povijesti spasenja. U Starom zavjetu Bog je iskušavao izraelski narod u pustinji (Pnz 8, 2-5) kako bi snažio njegovu vjeru u riječ koju je narod primio. Pustio je da gladuju kako bi naučili da čovjek ne živi samo o kruhu, već o riječi Božjoj. Uskratio je tom narodu vodu kako bi ga naučio vjerovati njegovoj riječi. U Novom zavjetu stoji da su prvi kršćani bili kušani kako bi njihova vjera mogla ojačati (Prva Petrova poslanica 1, 6-9).

U tom svjetlu moramo promatrati i poteškoće s kojima se danas suočavamo. Sveti Pavao o ovome govori: „Sve se to, kao pralik, događalo njima, a napisano je za upozorenje nama, koje su zapala. Tko dakle misli da stoji, neka pazi da ne padne.“ Prva poslanica Korinćanima 10, 11-12). Kušnje koje nas snalaze ne najavljuju Gospodinov ponovni dolazak, one nas samo pripremaju za njega. Njima se želi postići da mi prosudimo svoju vjeru.

Jedna od najvećih kušnji koje Bog stavlja pred čovjeka je strpljivost. Abraham je morao čekati desetljećima dok se nije ispunilo Božje obećanje da će mu podariti sina. Prošla su stoljeća dok Bog nije ljudima poslao Spasitelja kojeg im je najavio. Gospodin nam je obećao da će ponovno doći, a još uvijek nije došao. Je li naše povjerenje u ovo obećanje nepoljuljano? Prava vjera odolijeva zubu vremena...

Vjera bez vidljivog dokaza

Bez obzira na to kako se činilo, želimo se, poput Abrahama, pouzdati u Božje obećanje i njegovu dobru volju. Učili su nas da je primanje Svete večere neophodno za naše spasenje. Pa ipak je Bog dopustio da nam ona svima bude uskraćena dugo vremena. Kako objasniti taj paradoks? Ne znamo. No je li to razlog da više nemamo povjerenja u nauk koji smo primili? Pitanja na koja ne nalazimo odgovore ne mogu poljuljati pravu vjeru.

Isus se uspio oduprijeti napasniku u pustinji zahvaljujući svom apsolutnom povjerenju u riječ Božju, Od svojih vjernika očekuje jednako povjerenje. Ne odobrava stav onih koji od njega traže znakove kako bi vjerovali u njega (Marko 8, 11-12; Ivan 4, 48). Lako je vjerovati u apostolat kad broj zapečaćenih vjernika neprestano raste. No što je s našim povjerenjem u apostolat kad vidimo da su neke od naših crkava sve slabije posjećene? Pravoj vjeri ne trebaju vidljivi znaci, ona počiva jedino i isključivo na Isusovoj riječi. A Isus je obećao da će do kraja ostati sa svojim apostolima!

Vjera kao nešto posve osobno

Vjerom se uspostavlja naročito snažna osobna veza između svakog vjernika i Krista. Krist živi u onima koji žive u vjeri u njega (Poslanica Galaćanima 2,20; Poslanica Efežanima 3,17). Naša povezanost s Isusom presudna je za naše spasenje. Dragi su nam i znače nam susreti s drugom braćom i sestrama, uživamo u aktivnostima koje s njima poduzimamo i rado sudjelujemo u velikim unutarcrkvenim događanjima. Sve nas to povezuje s crkvom i međusobno. No ono što nas spašava je naš odnos s Kristom. Ponekad nas Bog stavlja na kušnju jer želi da utvrdimo je li Krist taj s kojim smo povezani. Može tako, na primjer, učiniti da nam više nije moguće okupljanje, sudjelovanje u aktivnostima, organiziranje velikih događanja ili prisustvovanje bogoslužju. Ponekad će također dopustiti da nas razočaraju članovi Crkve. U takvim okolnostima

možemo provjeriti koliko je snažan naš osobni odnos s Kristom!

Ponavljam, Bog nas ne iskušava jer želi našu propast ili da bi nas ponizio. Njegova je želja da mi budemo u stanju ispravno procijeniti svoju vjeru i da možemo reagirati dok nije prekasno. Ispravna reakcija je da mu ponizno pridemo, govoreći: „Vjerujem! Pomozi mojoj nevjeri!“ (Marko 9,24). Bog će uvijek dobrostivo ispuniti našu molbu!

Čak i u svojim nevoljama možemo prepoznavati kušnje koje Bog dopušta. I one su prilika da provjerimo postojanost svoje vjere. Preispitajmo se bez uljepšavanja i ponizno zamolimo Boga da osnaži našu vjeru. On će to učiniti. Jer, istina je ono što govori apostol Pavao: „Nije vas zahvatila druga kušnja osim ljudske. Ta vjeran je Bog: neće pustiti da budete kušani preko svojih sila, nego će s kušnjom dati i ishod da možete izdržati.“ (1 Kor 10,13).

Obavijest o održavanju službi Božjih u Hrvatskoj možete dobiti na telefon 01/60 500 40
10000 Zagreb, Starotrjnanska 28 E-mail:novoapostolskacrkva-rh@zg.ht.hr www.nacrkva.hr
SRDAČNO DOBRODOŠLI